

[Justitsministeren.]

dede, at ikrafttrædelsesdatoen er fastsat til den 1. januar 1977, fordi bestemmelserne om ankens eller kærrens opsættende virkning ikke skulle kunne anvendes i forbindelse med kravet om rømning af Christiania. Enhver, der har beskæftiget sig med denne sag, ved, at det ikke er rigtigt, og at ikrafttrædelsesdatoen skal ses i sammenhæng med den gennemgribende ændring af retsplejeloovens regler om udlæg og udpantning.

Jeg anså det for vigtigt at kunne afskære enhver diskussion om ikrafttrædelsestidspunktet.

2. Efter den nugældende praksis er det ikke ualmindeligt, at rekvirenten under umiddelbare fagedforretninger — ofte efter opfordring fra fogden — erklærer, at han, hvis han får medhold, ikke vil søge kendelsen eksekveret, såfremt anke eller kære iværksettes rettidigt.

En tilkendegivelse fra forsvarsministeriet om i givet fald at ville afvente appelbehandlingen af en fagedkendelse om udsættelse af Christiania-beboerne ville derfor være i overensstemmelse med en handlemåde, der ikke sjældent følges af rekvirenter.

3. Gennemførelsen af en udsættelsesforretning for Christiania-området ville blive efterfulgt af nedrivning af et betydeligt antal bygninger. Såfremt fagedkendelsen senere måtte blive omgjort af østre landsret eller højesteret, ville en retablering af den tidligere tilstand således ikke være mulig.

Staten ville i så fald kunne pådrage sig erstatningsansvar.

På grundlag af det anførte må jeg afvise påstanden om, at jeg skulle have forsøgt at overtræde folketingets dagsorden af 30. marts 1976 om at gennemføre den vedtagne rømning af Christiania-området uden unødvendig forsinkelse.

Jeg må ligeledes afvise den påstand, der fremgår af begrundelsen for det stillede spørgsmål, nemlig at jeg ved min beslutning skulle have foregrebet „domstolens adgang til at træffe afgørelse“ i sagen. Som bekendt afviste fagedretten at tage forsvarsministeriets begæring om udsættelse af Christiania-beboerne til følge, og dermed var mit tilsagn om ikke at ville eksekvere en kendelse om udsættelse af beboerne, før en eventuel appellsag ville blive afgjort ved landsretten, uden betydning.

Af *Arentoft* (FP) til statsministeren (14/6 76):

„Vil statsministeren forlange en berigtigelse på forsiden af „Ekstra Bladet“ af de helt fejlagtige og urigtige oplysninger, som blev bragt den 29. maj 1976 om statsministerens og regeringens påståede forbud mod eksdronning Anne-Marie og ekskong Konstantins deltagelse som gæster på „Dannebrog“ i Vestindien under det uofficielle, private besøg dér?“

(Spm. nr. 548).

Begrundelse.

Spørgsmålet stilles i fortsættelse af mit spørgsmål nr. 515 af 1. juni 1976 og statsministerens klare og utvetydige svar af 8. juni 1976. Jeg tillader mig at henlede opmærksomheden på lovforslag nr. 124 (folketinget 1975-76), Forslag til lov om ændring af lov om pressens brug. (Berigtigelse m.v.), vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 4. juni 1976, samt det forhold, at statsministeren tillige er minister for pressen.

Statsminister *Anker Jørgensens* svar (16/6 76):

Straks efter fremkomsten af de urigtige oplysninger har jeg i udtalelser til pressen taget afstand fra dem.

I mit svar af 8. juni 1976 på et tidligere spørgsmål fra hr. *Arentoft* har jeg på ny dementeret oplysningerne.

Jeg anser det ikke for rimeligt at give anledning til yderligere omtale af sagen og agter ikke at kræve berigtigelse i henhold til lov om pressens brug.

Af *Jytte Røge* (FP) til socialministeren (14/6 76):

„Finder ministeren det rimeligt, at bistandslovens vedtagelse har medført, at pensionister, der hidtil har betalt 13 kr. i timen for hjemmehjælp, herefter skal betale 28 kr. i timen?“

(Spm. nr. 549).

Begrundelse.

Ifølge ministeren skulle bistandsloven tilsikre, at alle, der har hjælp behov, også får denne hjælp. Derfor finder jeg det ganske urimeligt, at hjemmehjælpen til pensionister sættes op med 115 pct. med det resultat, at